

Holly Smaleová

**GEEK
GIRL**

argo
2016

Holly Smaleová
GEEK GIRL

Z anglického originálu *Geek Girl*
vydaného nakladatelstvím HarperCollins *Children's Books*
roku 2013 přeložila Veronika Volhejnová.

Obálka Dorothea Bylica.

Grafická úprava a sazba Vladimír Fára.

Odpovědná redaktorka Alena Pokorná.

Technická redaktorka Alexandra Švolíková.

Korektorka Soňa Čapková.

Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3, argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2016 jako svou 3022. publikaci.

Vytiskla tiskárna Protisk.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-1917-6

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

1

Jmenuju se Harriet Mannersová a jsem geek.

Vím, že jsem, protože jsem si to vyhledala ve slovníku. Zaškrtnla jsem si každý příznak, který mi byl povědomý, a mám je zřejmě všechny.

Tedy, když mám být úplně upřímná, ne že by mě to moc překvapilo. Už samotný fakt, že mám na nočním stolku slovník, ledacos napovídá. A taky to, že vedle něj leží pravítko a tužka z Přírodovědného muzea, abych si mohla úhledně podtrhávat hesla.

Jo, a taky na vnější kapse školního batohu mám červeným fixem napsáno veliké ŠPRT. Od včerejška. Ale klidně tam mohlo být i to GEEK. Nebo MIMOŇ. Je to prakticky totéž – aspoň tedy ve škole.

Já jsem to samozřejmě nepsala. Kdybych se už z nějakého důvodu rozhodla poškodit vlastní majetek, použila bych nějaký výstižný citát z dobré knížky nebo zajímavý fakt, který málokdo zná. A rozhodně bych nesáhla po červeném fixu. Napsala bych to černě, modře, možná zeleně. Já červenou moc ráda nemám, a to i přesto, že je to nejdelší vlnová délka světla, kterou rozliší lidské oko.

Abych byla úplně upřímná, nevím jistě, kdo se rozhodl počmárat mi batoh – ačkoli podezření bych měla –, ale rozhodně píše skoro nečitelně. Je celkem jasné, že autor minulý týden při angličtině neposlouchal, když nám říkali, že rukopis je velice důležité vyjádření vlastní osobnosti. Což je jen dobře, protože pokud seženu podobnou barvu fixy, třeba se mi povede mezi P a R vmáčknout ještě O. A něčím zamalovat háček. Můžu se tvářit, že je to narážka na můj zájem o fotbal a kriket.

Nemám ráda ani jedno, ale to nikdo nemusí vědět.

No, ale prostě chci říct tohle: vzhledem k tomu, že se na tom shoduje slovník i můj školní batoh, dá se asi s jistotou říct, že jsem geek, šprt čili mimoň.

Mimochodem, víte, že kdysi slovo „geek“ označovalo kejklíře, který při svém vystoupení ukusoval hlavy živým kuřatům, hadům nebo netopýrům?

No právě. Něco takového může fakt vědět jenom geek.

Těmhle věcem se tuším říká ironie.

2

Tak. Ted' už víte, kdo jsem, a nejspíš vás ještě zajímá, kde jsem a co tam dělám, je to tak?

Postava, jednání a místo; z toho se skládá příběh. Četla jsem to v knize s názvem *Z čeho se skládá příběh* od autora, který zatím ještě žádné příběhy nenapsal, ale ví přesně, jak to udělat, až se do toho jednou pustí.

Takže.

Momentálně je prosinec, já ležím v posteli – asi pod čtrnácti dekami – a nedělám vůbec nic, až na to, že se každou minutou víc zahřívám. Tedy, já vás nechci strašit, ale myslím, že jsem asi vážně nemocná. Potí se mi ruce, žaludek se mi zvedá a jsem *o hodně* bledší, než jsem byla ještě před deseti minutami. Navíc mám na tváři něco jako... vyrážku. Malé červené tečky rozesté úplně náhodně a vůbec ne pravidelně po tvářích a čele. Jednu velkou na bradě. A jednu hned vedle levého ucha.

Znovu se podívám do zrcátka, které mám položené na nočním stolku, a vzdychnu, jak nejhlasitěji můžu. Není pochyb: rozhodně jsem hrozně nemocná. Nebylo by správné přenášet tu nebezpečnou nákazu na jiné, nejspíš méně

odolné imunitní systémy. Budu se s tou nemocí prostě muset poprat sama.

Celý den. Nehnout se z domova.

Popotáhnu, zavrtám se pod deky ještě hloub a podívám se na hodiny na protější zdi. (Jsou hrozně chytře udělané – všechna čísla jsou nakreslená dole, jako by popadala z ciferníku. Je tedy fakt, že když spěchám, musím čas v podstatě hádat.) Pak zavřu oči a v duchu počítám:

10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2...

A na vteřinu přesně jako vždycky se otevrou dveře a pokoj exploduje – všude létají vlasy a kabelka a kabát a paže. Je to tak trochu jako výbuch holčičí bomby. Tímhle tím do-
chvilným kouzlem se objevuje Nat.

Nat – jen tak pro pořádek – je moje nejlepší kamarádka a rozumíme si tak dokonale, že to je jako mít jeden společný mozek, který se při narození rozdělil na dvě části. Nebo (což je pravděpodobnější) dva mozky, které krátce po narození splynuly. Tedy, my jsme se potkaly až teprve v pěti letech, takže je snad jasné, že mluvím *metaforicky*, protože jinak bychom byly obě mrtvé.

Prostě snažím se říct asi tohle: jsme si hodně blízké. Souzníme. Jsme jedno tělo a jedna duše. Jsme jako dokonalý proud vědomí, nikdy mezi námi nepadne křivé slovo. Fungujeme v dokonalém a nezpochybněném souzvuku. Jsme jako ti dva delfíni v Mořském světě, kteří vyskakují přesně ve stejném okamžiku a navzájem si přihrávají míč.

No nic. Zkrátka Nat udělá jeden krok do místnosti, podívá se na mě, zastaví se a dá ruce v bok.

„Ahoj,“ zaskřehotám zpod dek a pak se hrozně rozkašlu. Když člověk kašle, obvykle ze sebe vyráží vzduch rychlostí asi

sto kilometrů v hodině. Nechci se chlubit, ale řekla bych, že ten můj dosahuje rychlosti tak sto deseti, sto dvaceti. Minimálně.

„Ať tě to ani nenapadne,“ utrhne se na mě Nat.

Přestanu kašlat a zmateně na ni vykulím oči. „Cože?“ zeptám se nevinně a znova se rozkašlu.

„Já to myslím vážně. Ať tě ani nenapadne, že by tě to napadlo.“

Nemám nejmenší tušení, o čem mluví. Asi mi tou horečkou otekl mozek.

„Nat,“ pípnu, zavřu oči a přitisknu si dlaň na čelo. Jsem jenom slupka člověka, kterým jsem byla dřív. Prázdná skořápka. „Špatný zprávy.“ Otevřu jedno oko a rozhlídnu se po pokoji. Nat má pořád ještě ruce v bok.

„Já budu hádat,“ pronese suše. „Jsi nemocná.“

Slabě, ale statečně se usměju. Asi jako se Jane v *Pýše a před-sudku* usmívala na Lizzie, když musela zůstat s těžkým nachlazením v posteli, ale statečně to snášela. „Ty mě tak dobře znáš,“ řeknu a usměju se na ni. „My jsme prostě jedno tělo, jedna duše.“

„No, asi moc ne, když si myslíš, že tě z té postele nevytáhnou za nohy.“ Nat udělá pár kroků ke mně. „A taky chci zpátky svou rtěnku.“

Odkášlu si. „Rtěnku?“

„Tu, co sis s ní udělala ty puntíky na obličejí.“

Otevřu pusu a zase ji zavřu. „To není rtěnka,“ pípnu. „To je nebezpečná infekce.“

„No tak to ta tvoje nebezpečná infekce má třpytky, Harriet, a čirou náhodou se perfektně hodí k mým novým botám.“

Zalezu do postele ještě trochu, až jsou mi vidět jen oči. „Infekce jsou dneska různý,“ namítnu co nejdůstojněji. „Občas třeba hodně odrážejí světlo.“

„Aha, a mají v sobě zlatý kousíčky?“

Vzdorně zvednu bradu. „Jo, někdy.“

Nat obrátí oči v sloup a škusne nosem. „No jasně. A na obličej ti vyráží zášyp, co?“

Rychle popotáhnu. Ale kurník šuplík! „Nemocný lidi musejí být suchý, to je důležitý,“ řeknu tak samozřejmě, jak dokážu. „Ve vlhkým prostředí se množí bakterie.“

Nat znova povzdechne. „Vylez z té postele, Harriet.“

„Ale –“

„Vylez ven.“

„Nat, já...“

„Ven. Okamžitě.“

Zděšen se podívám na deky. „Ale já nemůžu! Jsem v pyžamu!“ zkouším to naposledy. „Nat,“ začnu z jiného konce – tentokrát mluvím hrozně vážně a významně. „Ty to nechápeš. Jak ti asi bude, jestli se pleteš? Jak s tím dokážeš žít? Co když umřu?“

„To se klidně může stát,“ souhlasí Nat a postoupí o další dva kroky ke mně. „Já mám totiž teď zrovna hroznou chuť tě zabít, Harriet Mannersová. A jestli se to stane, tak s tím budu žít celkem v pohodě. A teď koukej z té postele vylézt, podvodnice jedna.“

A než se stačím bránit, skočí po mně a strhne deky.

Následuje dlouhé ticho.

„Krucí, Harriet,“ řekne nakonec Nat zároveň smutně a triumfálně.

Já totiž v té posteli ležím úplně oblečená, i s botami na nohou. V jedné ruce držím krabičku zášypu a v druhé jasně červenou rtěnku.

3

No dobře, tak jsem trošičku lhala.

Vlastně dvakrát.

Nat a já nejsme tak docela harmonicky sladěné. Jsme si hodně blízké, to ano, a rozhodně spolu trávíme všechnen čas a docela jistě se máme moc rády, ale teď, když jsme už skoro dospělé, jsou určité okamžiky, kdy se naše zájmy a vášně malinko liší.

Nebo – řekněme – hodně liší.

Pořád jsme samozřejmě nerozlučné. Jsme nejlepší kamarádky, protože jedna druhou často rozesmějeme, dokonce tak moc, že Nat jednou smíchy vyprskla pomerančový džus nosem (na bílý koberec u nich doma – dost rychle nás smích přešel). A taky proto, že si vzpomínám, jak se jednou počurala na podlahu baletního sálu, když nám bylo šest, a ona je zas jediný člověk, který ví, že mám zevnitř na dveřích šatníku dodneška přilepený plakát s dinosaurem.

Ale během posledních pár let se objevily jisté drobnosti, v kterých se naše touhy a potřeby trošičku... neshodují. A z toho důvodu jsem možná tvrdila, že jsem o něco nemocnější, než se doopravdy cítím, což jest – nijak zvlášť.

Nebo vlastně ani to ne. Je mi skvěle.

A proto má na mě teď Nat trošinku vztek, když se řítíme ke školnímu autobusu tak rychle, jak mě nesou nohy.

„Víš,“ povzdychne Nat, když už asi po dvanácté čeká, až ji dohoním, „minulý týden jsem kvůli tobě koukala na ten *pitomý* dokumentární film o ruský revoluci, co trval asi čtyři sta hodin. Takže to nejmenší, co teď můžeš udělat ty pro mě, je jet se mnou na vzdělávací výstavu výrobků textilního průmyslu z pohledu spotřebitele.“

„*Nakupování*,“ funím a držím se ze stran za břicho, abych se nerozpadla. „Tomu se říká nakupování.“

„Ale na tom letáčku se píše něco jinýho. Je to školní výlet, takže *něco* vzdělávacího na tom být musí.“

„Ne,“ supím. „To teda není.“ Nat se zase zastaví, abych se ji mohla aspoň pokusit dohonit. „Je to prostě nakupování.“

Náhodou, myslím, že pravdu mám já. Jedeme do Birminghamu na Módní live show. Předpokládám, že se to tak jmenuje proto, že nám tam budou předvádět módu. Živě. V Birminghamu. A pak si ty šaty budeme moct koupit. A odvézt si je domů.

Čemuž se obvykle říká *nakupování*.

„Bude to zábava,“ volá Nat pár metrů přede mnou. „Mají tam úplně všechno, Harriet. Všechno, co si kdo může přát.“

„Vážně?“ řeknu tak sarkasticky, jak dokážu v situaci, kdy utíkám tak rychle, že začínám sípat. „Mají tam lebku triceratopse?“

„... ne.“

„A model prvního letadla v životní velikosti?“

„... nejspíš ne.“

„A mají tam rukopis Johna Donna a k němu bílý rukavičky, aby si na něj člověk mohl vážně sáhnout?“

Nat o tom chvilku přemýšlí. „To bych řekla, že je dost nepravděpodobný,“ připustí.

„Takže tam nemají všechno, co si můžu přát, že ne?“

Doběhneme k autobusu a já skoro nemůžu popadnout dech. Nechápu to: obě jsme uběhly stejnou vzdálenost a obě jsme vydaly stejnou energii. Vlastně při stejné rychlosti já míň, protože jsem o celý centimetr menší než Nat, takže musím uvést do pohybu míň hmoty. A obě máme přesně stejný počet hodin tělocviku. A přesto – navzdory zákonům fyziky – já jsem pomalu fialová a hrozně funím, kdežto Nat jenom trošku zrůžověly tváře a ještě pořád je schopná dýchat nosem. Věda prostě občas nedává smysl.

Nat začne v panice bouchat na dveře autobusu. Následkem mého skvělého hereckého výkonu jdeme pozdě a vypadá to, že se třída chystá odjet bez nás. „Harriet,“ otočí se ke mně Nat, když dveře začnou vydávat mlaskavé zvuky, jako kdyby se líbaly. „Lenin svrhl cara Mikuláše II. v roce 1917.“

Překvapeně zamrkám. „Jo,“ kývnu. „To je pravda.“

„A myslíš, že jsem to chtěla vědět? Není to dokonce ani v požadavcích ke zkouškám. To prostě vědět *nepotřebuju*. Takže teď je řada na tobě, aby sis vybrala nějaký ty boty a tvářila se nadšeně, protože Jo si dala krevety, i když je na ně alergická, je jí blbě a nemůže jet, a já nehodlám sedět pět hodin v autobuse sama, jasný?“

Zhluboka se nadechne a já se zahanbeně podívám na svoje ruce. Jsem hrozně sobecká osoba. Taky jsem hrozně trpytivá osoba; ruce mám samé zlaté třpytky.

„No jo,“ pípnu. „Omlouvám se, Nat.“

„Odpouštím ti to.“ Dveře se konečně otevřou. „Teď koukej nastoupit a na jeden jediný den předstírej, že máš aspoň trochu zájem o módu.“

„No tak jo,“ pípnu ještě tišeji.

Protože – pokud jste na to ještě nepřišli – tohle je ten hlavní rozdíl mezi Nat a mnou:

Já ten zájem nemám.